

RÉUNION 85

ČESKÝCH RYTÍŘŮ ŘÁDU SV. LAZARA JERUSALEMSKÉHO

ZPRAVODAJ ČESKÉHO VELKOPŘEVORSTVÍ.

Ročník VIII.

Číslo 4.

Srpen 1985.

VÍTĚZSTVÍ DOBRÉ VŮLE A KOMPROMISU.

Dne 1.června se v Limburgu sešli zástupci obou řádových německých větví ke společným poradám.Na programu jako jediným a hlavním bodem bylo sjednocení obou řádových částí.Porada probíhala v přátelském ovzduší a obě strany se bez problémů dohodly postupně realizovat to,co bylo již v předešlých zasedáních dohodnuto.

Jednání bylo kladně ovlivněno i letošní návštěvou Německa J.M.patriarchou Maximem Hakimem.Proto také na podzimní řádové slavnosti v Kolíně se budou podílet již členové obou stran.Byla vyslovena naděje,že zde může dojít i k vyhlášení společného Německého Velkopřevorství.

Na některé z příštích porad, které se účastní i zástupci naší Komendy v Německu, se bude projednávat sloučení obou pomocných řádových služeb LHD a LWH.Tato záležitost by neměla mít podstatně třecích ploch,protože LHW-Kolín má organizačně, finančně i velikostí provozního zařízení naprostou převahu.

Pomocná řádová služba LHW, spadající pod druhou řádovou větev,projevila již nyní dobrou vůli ke spolupráci tím, že dne 19.června vyslala do Kronbergu u Frankfurtu nákladní auto s přívěsem.Zde spolusestra I.Kowolová, DLJ, vedoucí "Akce pomoc Polsku", se svou pracovní skupinou odeslala tímto vozem zásilku do Polska.Náklad sestával jako obvykle z léků, lékařských přístrojů a nástrojů, potravin, čistících prostředků a velkého množství textilií všeho druhu.Naše Komenda, díky sympatisantům z řad českých lékařů, mohla také tímto transportem odeslat darované léky.

Děkujeme všem, kteří nám přispěli jak finančně, tak i věcnými dary.Náš dík patří i spolusestře E.Rolné, DLJ, která nám ze Švýcar zaslala textilie.

J.K.

POUŤ V ELLWANGEN.

V sobotu 6.7. se konala v Ellwangen pouť ke sv.Cyrilu a Metoději.Pontifikální bohoslužbu v basilice sv.Víta celebroval Otec biskup Dr.J.Škarda.Při bohoslužbách byli vysvěceni na jáhny dva studenti římského Nepomucena, Karel Janoušek a Jan Bárta.

Mezi mnoha českými kněžími byl přítomen i opat Opasek a Dr.Karel Vrána, rektor Nepomucena.

Pouti se zúčastnili mnozí krajané z Německa i ze zahraničí, skauti, Orlové, krojované skupiny a někteří členové Řádu, spolu s Bedřichem hrabětem Strachwitzem, GCLJ.

Se skauty byli přítomni též Dr.J.Kolominský, Dr.J.Kratochvíl a j., dále i Msgr.J.Kubovec KCLJ a hrabě Belcredi.

Po bohoslužbě se odebrali přítomní k pamětní desce sv.Metoděje.Společný oběd se konal v městské hale.

Po odpoledním poutním programem byla sloužena závěrečná pobožnost na Schönenbergu. JM

The Knightly Association of St.George the Martyr.

Výše uvedená americká rytířská společnost "Svatého Jiřího mučedníka", rozesílá na členy různých rytířských řádů náborový dopis a přihlášku.Dle programu shrnutého do pěti bodů má snahu stát se jakousi střežovou organizací, zprostředkující spolupráci mezi rytířskými řády na poli církevním, charitativní práce, rytířských tradic, heraldiky a genealogie.

Předpokládáme, že většina našich rytířů odbržela tuto výzvu a proto jsme se obrátili na vedení ČVP, abychom se dozvěděli oficiální názor.Z odpovědi našeho bailiva Dr.Radslava Kinského jsme vybrali následující:

"Ptal jsem se píše hrabě Kinský, "mého bratra Františka prince Schwarzenberga, který byl u mě právě na návštěvě.Žil přes 30 let v USA a je v té věci dost zdrženlivý, protože prý tam takové organizace rostou jako houby po dešti.Ostatně myslím," pokračuje náš baili, "že jsou to možná lidé s dobrým úmyslem, ale k čemu my potřebujeme prostředníka k jiným řádům?"

Ta společnost se našťáší nevydává za rytířský řád, ale za asociaci a to je rozumné. Za Rakouska existoval totiž Řád Georgiritter, ale pokud vím zanikl a jakékoliv jeho obnovení by se muselo považovat za falešný řád.Snad by bylo dobré připomenout, že jediný seriózní řád, němž pokládáme naši činnost jako souběžnou je Maltský, kde máme též české Velkopřevorství.

V našem lazarském vedení je řada členů obou řádů včetně bailiva, kancléře, hraběte Strachwitze, rytíře Vl.Kavana.V Rakousku je to Willy princ Thurn-Taxis, v Německu J.J.kníže Metternich a celá řada jiných, právě tak jako můj bratr Norbert Kinský.

Nepotřebujeme ani žádného prostředníka k českým Křížovníkům, kde máme vlastního velkokřížníka provinciála Otce J.Novotného," končí svůj dopis Dr.Radslav hrabě Kinský.

RRR

oooooooooooooooooooooooooooo

RÉUNION českých rytířů Řádu sv.Lazara Jerusalemského.

Vydává České Velkopřevorství jako svůj dvouměsíční zpravodaj.

Zprávy z činnosti Řádu, skupin či jednotlivců nebo literární příspěvky zasílejte na adresu redakce či Komendy.

PŘEDNÁŠKA VE WÖRRSTADTU.

Zajímavou přednášku uspořádal 8.6. ve Wörrstadu náš spolubratr MUDr.Otakar Hřebík,KCLJ,o výpravě do Senegalu a činnosti v le - prove stanici v Djifangoru.

Přednášky doplněné filmem se zúčastnilo také několik členů Řádu.Jako hosté byli přítomni páter Khonde a abatyšé Řádu kongregace služebnic sv.P.Marie.

Před zahájením přednášky se zúčastnili hosté sv.mše v místním kostele, kterou spolucelebroval P.Khonde.

00000000000000000000

NA KONTO KOMENDY DOŠLO.

Spolubratr Miloš Šebor de Wsseborzicz,KLJ	10,-\$
Spolubratr A.Rolný KCLJ	50,-DM
Spolubratr S.Šich,KLJ	50,-DM
Pan Holický	50,-DM
Děkujeme !	

JM

ŘADOVÉ UNIFORMY.

Upozorňujeme členy Řádu, že je v Darmstadtě zajištěn krejčovský závod, který se ujal šití rádových uniforem a plášťů. Závod šije dle přání jak české, tak i ev.francouzské provedení. Na první čtyři uniformy si dodali členové látku a odznaky sami. Cena za ušití českého i francouzského provedení činí dle úmluvy s firmou cca 250,-DM. Material, t.j.látka na sako a samet stál 105,-DM.

Pro vzetí míry a pozdější zkoušku je ovšem nutno dostaviti se osobně (nechce-li se zájemce spolehnout na konfekční provedení). S obstaráním odznaků, nárameníků, knoflíků, je Komenda ochotna poskytnout pomoc a radu.

Dotazy adresujte na adresu Komendy.

RRR

oooooooooooooooooooooooooooo

RYTÍŘI-ŠPITÁLNÍCI SVATÉHO LAZARA JERUSALEMSKÉHO- 1900 až 1930.

Výňatek z knihy "LES CHEVALIERS ET HOSPITALIERS DE SAINT-LAZARE DE JERUSALEM DE 1789 -1930". Autor Guy COUTANT de SAISSEVAL, přeložil Dr.Radslav hrabě Kinský GCLJ, Paříž 1985.

Na počátku XX.století se Řád nalézal v podobné situaci, jako na počátku století XVII. Pouze malý počet rytířů zajišťoval jeho trvání a to beze statků a hmotné základny v důsledku záboru v revolučním období.V XIX.století sice došlo k opětovnému uznání Řádu, ale statky mu vráceny nebyly.Duchovním ochráncem se stal Patriarcha Petr IV.(1898-1902), řecký patriarcha melchitský, antiochský a celého Orientu, Alexandrie a Jeruzaléma.Kanovník Tanski, duchovní správce Řádu, zajišťoval de facto v Paříži funkce kancléře a vedoucího pověřence.Mezi řádovými členy nalézáme řadu osobností jako markýze d'ANSELME de PUISAYE, který předsedal charitativnímu sdružení Zeleného kříže, barona de CONSTANCIN a oba dědičné komandéry - Jana de COURTILS de BESSY a markýze de BAILLEUL.

Roku 1902 se stal arcibiskup řecko-melchitský Msgr.Cyrille GHEA, člen Řádu sv.Lazara, patriarchou Cyrilem VIII.Pod jeho duchovní ochranou se připojili k Řádu S.L.J.noví členové, mezi nimi Msgr.Řehoř HAGGEAR, nový arcibiskup melchitský od sv.Jana z Akru (Akko), Paul WATRIN, Paul BEUGNOT, Charles OTZENBERGER, Jean-Paul EYSCHER, Alexandre GALLERY de la TREMBLAYE, Jean Georges de GUILLET de PRADES de FLEURELLES.

Roku 1910 rozhodl Patriarcha na popud kanovníka Tanského, aby bylo obnoveno řádové kancléřství ve Francii, kde se jeho sídlo tradičně nalézalo.Byl ustaven řádový výbor (Rada), do něhož byli jmenováni: Paul Beugnot jako řádový herald a kanovník Tanski jako duchovní správce.Patriarcha Cyrill VIII. zaslal po této reorganizaci kancléři dlouhý dopis psaný v Damašku 3.června 1911, v němž vyzdvihl úlohu Východní církve k níž měl Řád vždy blízko a poselství ukončil slovy:

"Nakonec, jako projev našeho uznání a naší náklonnosti udělujeme celému Řádu naše požehnání."

Rytíři-špitálníci sv.Lazara se po této reorganizaci počali opět sdružovati.Na základě zákona o volném sdružování byli r.1901 zapsáni pod názvem "Šlechtické sdružení rytířů sv.Lazara Jerusalémského" a Patriarcha byl uveden jako Generální Administrátor.Bylo rozhodnuto zvoliti dle starého obyčeje generálního místodržitele, pověřeného správou Řádu. Herold Paul Beugnot, důstojník Řádu, který ze skromnosti nechtěl přijmout titul rytíře, byl pověřen nábořem.Byl generálním sekretářem francouzské heraldické společnosti, jejímž protektorem byl vévoda Orleánský, hlava francouzského královského domu (Filip VIII.) a za kládajícím předsedou generál de Charette, J.Král.Výsost hrabě z Eu a kardinál Amette byli čestnými členy této společnosti a markýz d'Anselme de Puisaye, rytíři Řádu sv.Lazara, byli vlivnými členy rady.

Jmenování nových členů Řádu sv.Lazara bylo uveřejněno ve Věstníku Francouzské Heraldické Společnosti.Činnost špitálních rytířů byla zaměřena převážně na pomoc východním církvím.

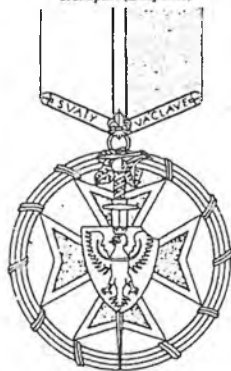
Tato reorganísace dala podnět k nadějnému rozvoji Řádu až do vypuknutí války r.1914. Nastaly opět nové potíže, zejména na Středním východě, kde se turecká vláda dopustila četných vražd na křesťanském obyvatelstvu.Došlo k žalářování biskupů a Patriarcha Cyril, který se turecké nadvládě protivil, byl odsouzen k smrti.Podařilo se mu však uniknout a uchýliti se do Egypta, kde zemřel v Ramle dne 11.ledna 1916.

oooooooooooooooooooooooooooo

Žádáme členy Řádu, kteří dosud nezaplatili svůj příspěvek na časopis RÉUNION, aby tak učinili dodatečně na konto Böhmische Kommende, Schönberger Weg 12., 6231 Schwalbach, Postscheckkonto 362063-600 Frankfurt/M.

JUNÁCKÝ ŘÁD SV. VÁCLAVA.

Junácký řád Sv. Václava
I. skupina (Zlatý meč)

Vedle otištěný znak junáckého Řádu sv. Václava nám zaslal jeho člen pan prof. Dr. Josef Kratochvíl, který je kromě toho, též rytířem Řádu Konstantina Velkého.

Řád sv. Václava, zavedený v roce 1945 biskupem Trochoutou, pozdějším kardinálem, propagoval myšlenku skautingu mezi mládeží. Zajímavé je, že před sedmi léty zaslal Jiří rytíř Pořízka z Jestřebí příspěvek, který se též dotýkal Řádu sv. Václava. Byl původně psán pro skautský časopis, který mezitím změnil redakci a tak příspěvek nespátřil světlo světa. Vybrali jsme z něho pouze tuto stať:

" Stal jsem se včlčetem někdy v roce 1947. Byl to oddíl katolických skautů v Prostějově a na mnohé výlety jsem chodil, jako nejmladší, s bratrem vůdcem za ruku. Po zrušení skautingu jsme pracovali v tábornickém klubu Zálesák, který převzal i skautský program. Můj první tábor s nimi jsem prožil v roce 1950 pod hradem Vildštejnem na severní Moravě. Později, již jako skautovi, mně bylo umožněno stát se členem "ilegální" katolické organizace zvané "Řád sv. Václava," která rovněž propagovala skauting mezi mládeží. Měl tři stupně: páže, panoš rytíř a dosažení každého z těchto stupňů bylo spojeno s určitými zkouškami. Po šestiletém členství v Řádu jsem to dotáhl na rytíře. Dlouho jsem se však z toho netěšil, protože v roce 1962 byla naše skupina prozrazena a já ještě se dvěma bratry odsouzen do vězení..."

Tolik z článku spolubratra Pořízky. Pro zajímavost bychom chtěli dodat, že i spolubratr Ph. Mr. Boris Mikuláš byl také členem junáckého Řádu sv. Václava.

V. Kočová

ooo

ooo

HISTORIE - LITERATURA - A PRAVDA.

V současné době probíhal proces s padělateli t. zv. Hitlerova deníku, který ještě před několika měsíci byl jako "sensační nález" předmětem zájmu nejen lovců sensací, ale i seriosních vědců, zda je pravý či falsifikát. Byly hlasy pro pravost i proti ní a výsledek je znám.

Uvážíme-li, že se jednalo o padělek vytvořený v době současné, kdy žije celá generace pamětníků Hitlera a všech událostí a kdy je možno dokonce i svědecky zjišťovat pravdu, vyvolává tato skutečnost otázku, jak dalece je pak možno ověřit pravost písemností po době několika set let. Padělatelé se vyskytovali v každé době.

Motivy, které je k tomu vedly, byly různé. Touha po osobní slávě, po zisku, po vědecké proslulosti, či dokonce vlastenctvím vedená snaha dokazovat světu "starou kulturu" svého národa.

Je možno tyto staré falsifikáty skutečně stoprocentně odhalit a padělání prokázat? Odhalení takové, s důkazy, které by vylučovaly další vědecké spory jako bezpředmětné jednou provždy?

Musíme přiznat, že tomu tak není vždy. Mnohé spory vědců zůstávají trvalé a nevyřešené. V mnoha případech se ovšem veřejnost ve své většině přikloní k jedné ze stran, ale hlasy dru-

hé strany a její protiargumenty, není možno umlčet nevyvratitelnými důkazy. Jedná se sice o apokryfy spíše literárního směru, ze kterých ale mnohdy historici pro nedostatek jiných pramenů vyvozují určité názory, zvláště, jedná-li se o historii dob, doložených spíše jen pověstmi. Ani doby novější nejsou ovšem ušetřeny. Ve velké většině jsou falsifikáty, vyrobeny jako "důkaz" mající ovlivnit smýšlení literární a historické veřejnosti. Touha po zisku je výjimkou.

Klasický příklad pro českou veřejnost byly Rukopisy. Jejich případ je příliš znám, než abychom se k němu obšírně vraceli. Uvádíme jej pouze jako jeden z klasických příkladů.

Případy které uvádíme, nalézají dodnes pochybovače i obránce.

Některé falsifikáty nechťejí předstírat ani tak dobu ve které "vznikly", jako pravost obsahu (Hitlerův deník). Jiné opět a to hlavně literárně - uměleckého charakteru, soustřeďují snahu padělatelů na formu, materiál, vyhotovení, či dokonce jazyk a písmo, předstírající určité období vzniku.

Uvedme několik zajímavých případů.

Jedna z našich nejstarších památek, o jejíž době vzniku jsou dodnes dohady, je známá Kristiánova legenda, psaná latinsky autorem nám neznámým, který sám sebe označuje obratem "solo nomine Christiannus". Tato legenda o počátcích křesťanství v Čechách, se obrací k Slavíkovi Vojtěchovi, přitom oslavuje působení slovanské bohoslužby v Čechách, glorifikuje Přemyslovců, má formu církevní legendy a má přitom světské ambice kronikářské. Legendu objevil Ealbin a vznik legendy ukazoval na dobu desátého století.

Stáří legendy je velmi důležité, s ohledem na přemyslovskou pověst, která je v ní zapsána. Pochází-li legenda skutečně z té doby, je skvělým svědectvím vysoké kultury Čech koncem desátého století, kultury byzantsko-slovanských tradic devátého století Velkomoravské říše. Již ale Dobrovský (a i další odborníci), označil legendu jako falsifikát z první poloviny čtrnáctého století. Proti tomuto názoru vystoupil r. 1902 Pekař s tím, že legenda je pravým dílem z 10. století. Vedl řadu polemik, zejména s F. Vachou a V. Novotným, kteří obhajovali první názor Dobrovského. Spor který tehdy vznikl, není prakticky dodnes vyřešen, i když v poslední době převažuje názor o pravosti vzniku legendy v 10. století.

Dalším všeobecně známým příkladem díla, které sice nepředstírá dobu vzniku, jako dle potřeby "upravuje obsah", je kronika Václava Hájka z Libočan, děkana na Karlštejně a probošta ve St. Boleslavi. Rukopis dokončil r. 1539, dílo bylo vtištěno r. 1541. Co si máme o této kronice, která byla prakticky až do 19. století hlavním pramenem lidových vědomostí o české minulosti myslit, víme. I když rozhodně není možno přisuzovat Hájkovi nečestné úmysly, nemůže se žádný historik odvolávat na Hájkovo dílo jako na skutečně historický pramen.

Velmi málo známým falsifikátem, který byl ovšem příliš průhledný než aby budil nějaké spory o svém původu, byl t. zv. náhrobní nápis praotce Čecha, objevený na kameni v r. 1765.

311 0kyl = 61 = f1 y r l s = f
 J = 73k y l = l n 6 y r 6 l l x = l
 x x 6 l l 1 n l l x y r r n 6 = l r 6 =
 73 k 1 n l y r r 6 3 k r k = y r 3 y
 l 6 r k y l = y = y 6 l = l x x 6 l l y r r n 6

Překlad nápisu zněl takto:
 Zde gest mocné a slavné knjže pan
 a gospodar národu Charského Malon
 Čech, a spj oželen slzy bolestnými
 od národu svého.

Samozřejmě se objevily falsifikáty i v jiných zemích a jejich seznam a popis by představoval obsažnou knihu.

R.1760 uveřejnil skotský básník James Macpherson zpěvy, složené prý pěvcem Ossianem ve druhém století, jež kolovaly prý v galské řeči mezi skotskými horaly. Tyto zpěvy vzbudily senační ohlas. Proti dosavadní klasické a rokokové hře s přírodními scenériemi, proti pastýřským selankám té doby, přinašely obrazy divoké, nezkažené přírody s volnými, svobodnými lidmi.

Pod jejich vlivem vznikla například Chateaubriandova povídka Atala o lásce dvou nešťastných milenců v amerických pralesích a také Percyho ohlasy dávných anglických básníků. Povídku o dívce Atale přeložil Jungmann r.1805 do češtiny. Již v roce 1807 se plně potvrdilo, že zpěvy barda Ossiana jsou jen umělé ohlasy lidové skotské poesie, že jde o falsifikát.

Tehdejší doba byla velmi příznivá pro podobné "nálezy." Skoti nezůstali sami.

V Rusku bylo romantickým vlastencům známé Slovo o pluku Igorově málo a začaly se objevovat zprávy o nález jakýchsi staroruských svitků, psaných v runovém písmu, prý z prvního století a obsahující zpěvy bájného pěvce Bojana, téhož, jehož jméno oslavuje Slovo o pluku Igorově. Tyto runy byly ovšem, jak se ukázalo, jen výplodem čtižádnostivého fantasty Sulakadzeva a výsledkem touhy, aby v používání vlastního písma nezůstali staří Slované pozadu za Germány.

V roce 1888 byla pro změnu "postižena" Amerika.

V tomto roce nalezl jeden farmář v Kensingtonu ve státě Minnesota u kořenu stromu který právě porazil, plochý kámen, se zvláštními značkami, ve kterých byly rychle zjištěny středověké norské a švédské runy. Nápis sestávající z 220 písmen, byl kupodivu objeven v místě, osídleném převážně vystěhovalci ze Skandinávie a vzbudil už proto podezření. Řeč nápisu nebyla ale staronorská, nýbrž směs švédštiny, norštiny a angličtiny, která byla pro zprávu o expedici z jedenáctého století nemyslitelná. Nápis byl proto označen za plagiát.

Tím ovšem historie nápisu nekončí. Nemůžeme uvádět celou historii, uvedeme jen, že devět let potom zjistil údajně Hjalmar Holand, Američan skandinávského původu, že nápis byl špatně přečten, že se nejedná o zprávu o výpravě kolem roku 1000, nýbrž o expedici z r.1362. Tím padla největší námitka - řeč. Mezi vědci vypukla opět kontraverze, uváděná fakta obou sporných stran jsou velmi zajímavá, spor zůstal nerozřešen dodnes.

Nebyl to nález ojedinělý. O Kolumbovi na př. víme, že při svém návratu do Španělska hodil přes palubu lodní deník. K překvapení veřejnosti byl jeho deník "objeven" na pobřeží Walesu, vyplaven mořem, prostlý mušlemi a to - světe žasni - v angličtině. Odhalit tento "nález" velkou námahu nedalo.

Dalším zajímavým nálezem v Americe byla mosazná destička proslulého mořeplavce Sira Francise Drakeho, kterou údajně zanechal v zátoce San Francisca v roce 1579. Byl to nejspíše nejpravděpodobnější nález Kalifornie, objevený v říjnu 1937 jakýmsi Beryle Shinnem. Že Drake skutečně jakousi destičku zanechal, je historicky správné. Když se stala Kalifornie r.1850 spolkovým státem, projevovala její veřejnost o tuto destičku velký zájem. Její nalezení bylo ovšem považováno za prakticky vyloučené. Proto také nález destičky r.1937 byl senzací v krátké historii Kalifornie.

Brzy po nálezu vznikly první pochybnosti. Na př. písmo tabulky, latinka, nebylo tehdy v 16. století běžně užíváno. Používali je pouze učenci. Normálně bylo používáno spíše kulaté, ornamentální tudorské písmo. Orthografie nápisu byla pro dobu vzniku příliš rovnoměrná. Jednotlivá slova byla moderně hláskována, nikoliv v souladu s alžbětinskou tradicí doby. Material naproti tomu odpovídal svým složením skutečně době vzniku. Kalifornská universita podrobila destičku zkoumání specialistů a po několikaměsíčním šetření prohlásila "dle našeho mínění je destička pravá." Všechny pochybnosti však odstraněny nebyly.

Pochybnosti o pravosti destičky byly posíleny dalším nálezem třicátých let, učiněným v Carolině a Georgii, taktéž s nápisy z alžbětinské doby, t.zv. Dare - kameny. Jedná se o 48 kamenů, jakási "deníky z kamene", zanechané kolonisty, kteří opustili své sídliště po přepadu Indiány. Mezi sedmi kteří přežili, byli Virginia Dare, Elizabeths Dare a Ananias Dare. Odtud název kamenů. Komitě historiků prohlásilo kameny v říjnu 1940 za pravé.

Ku podivu však byly nálezy kamenů učiněny postupně v rozmezí osmi set kilometrů lidmi, kteří se vzájemně znali. Jeden z nich byl odborníkem - kameníkem a obchodoval s falšovanými indiánskými suvenýry. Existují samozřejmě i další, podezřelé okolnosti.

Jak vidno, nemají to odborníci s určováním pravosti snadné, podílatele jsou mnohdy příliš šikovni. O obtížnosti zjišťování pravosti svědčí přímo klasicky rozhodnutí nejvyššího soudu v případě našich Rukopisů.

Vydavatele časopisu Tagesbote aus Böhmen, který uveřejnil články A. Zeidlera napadající pravost Rukopisů, odsoudil pražský zemský soud (na základě žaloby Hanky nařčeného jako podílatele) vinný z přečinu proti bezpečnosti cti dle paragrafu 498 trest. zákona, spáchaného tiskem, k trestu vězení na dva měsíce s postem 1. a 3. každého měsíce ve výroční den čínu a ke ztrátě kauce v obnosu 100 zlatých. Jinými slovy, soud tímto rozsudkem uznával Rukopisy za pravé.

Vrchní zemský soud v Praze potvrdil rozsudek dne 26. září s tím, že obvinění Hanky z podvodu má v sobě výtku nečestného jednání. Dle obou těchto rozsudků byly tedy Rukopisy pravé.

Nejvyšší soud ale nebyl názoru obou nižších instancí a osvobodil Davida Kuha rozhodnutím z 12.dubna 1860 č.3166 s následujícím odůvodněním:

"Rozhodnutí o otázce, zda některé z nalezených rukopisů jsou skutečně pravé nebo výtvary doby novější nepřísluší trestnímu soudu, poněvadž tyto spisy nejsou listinami, ze kterých jsou odvozena soukromá práva, nýbrž jejich obsah má tak všeobecně uznanou literární cenu, že tyto, jak udává sám Hanka byly přeloženy do 17 jazyků. Pročež kdyby byl někdo ještě žijící obviněn z napsání těchto, nebylo by toto jemu přisouzené jednání zřejmě žádným nečestným činem, který by jej uvedl v opovržení nebo snížil ve veřejném mínění, nýbrž jistota, že on je autorem, by pravděpodobně založila a zvýšila jeho literární slávu, jak tomu bylo v případě Macphersonově."

Jak dalece by toto zdůvodnění rozsudku obstálo před dnešními juristy si netroufáme zodpovědět. Nás však zajímá fakt, že soud chytře vycouval ze skutečnosti, že obžalovanému Kuhuvi, ani žádnému z odborníků se nepodařilo přesvědčivě dokázat, že rukopisy nejsou pravé.

Pergameny byly prokazatelně pravé, ale ty si mohl Hanka celkem snadno opatřit. Chemické zkoušky, ke kterým se mohlo přikročit teprve s pokrokem chemie až po desítkách let, nebyly pro určení stáří inkoustu směrodatné. Tehdejší odborníci staročeštiny neshledávali z hlediště paleografie a jazykovědy nic podezřelého. Rozhodnutí o falsifikaci Rukopisů nebylo tedy možno stanovit jinak, než literárním rozbořem a kulturně historickým srovnávacím studiem textů Hankových. Důkazy, které je tedy možno označit snad jako nepřímé, byly později po vášnivých sporech odborníků osmdesátých let uznány a Rukopisy prohlášeny za padělky, nikoliv ovšem juristicky, nýbrž "de facto" uznáním většinou veřejnosti. Přes dnešní oficiální postoj který je skutečně těžko napadát, je možno dodat že:

- 1) Tehdejší soud nemohl, přes snahu kterou mu není možno upírat, rozhodnout zda Rukopisy jsou pravé či padělek.
- 2) Že značná část literárních a historických vědců obhajovala Rukopisy jako pravé.
- 3) Soud neměl bohužel pravdu v konstatování, že autorovi - padělateli - by toto dílo mohlo jen založit a zvýšit jeho literární slávu.
- 4) Hanka sám nikdy nedoznal a až do konce života odmítal nařčení z falsifikace.

Je tedy pravděpodobné, že i když je tedy o Rukopisech názorem veřejnosti rozhodnuto, ozvou se občas hlasy opačného názoru. Ostatně, ať jako falsifikáty či jako pravé, měly Rukopisy značný vliv na kulturu a umění své doby a jsou příliš pěkné, než aby byly zapomenuty.

Prameny: Palacký, Kisch, V. Karbusický a různá literatura.

J. Mainzer

POVĚST A SKUTEČNOST.

PANDUR TRENCK

A. F. J. Karlovský, KCLJ

aneb jak tomu bylo skutečně.

Chtěl bych uvést na pravou míru článek z 1. čísla Réunionu "Běda, vládne-li žena". Název sám neodpovídá pravdě, což dosvědčuje právě dlouhá a pozeňnaná vláda Marie Terezie - mimo chodem v pochybných historických anekdotách často "vylepšovaná" až do nechutnosti. Ale nechme mluvit fakta:

Císařovna se narodila roku 1717 a byla tedy o celých šest let mladší než plukovník Franz svobodný pán von Trenck, narozený 1711 v Reggio di Calabria. Trenckův soudní proces probíhal v roce 1746, kdy tedy bylo panovníci sotva 29 let, dá se proto opravdu těžko mluvit o tom, že by byla starou babou. Možná, že je pro někoho těžké si to představit, ale ona se opravdu nenarodila už jako ctihodná matrona, jak ji známe z portretů ze sklonku její vlády. Naopak, byla ženou velmi půvabnou, jak je možno vidět třeba z ilustrace v knize "Die Sankt Wenzels Krone" našeho emeritního velkopřevora.

Naproti tomu o Trenckovi se dá sotva říci, že by byl "švarný". Měl sice vysokou a dobře urostlou postavu, ale krasavcem určitě nebyl a navíc si přivodil v obličejí - za ne právě čestných okolností - zohavení, kterým si v armádě vysloužil málo lichotivou přezdívku "pandur s černou tlamou" (Pandur mit dem schwarzen Maul).

Na počátku války o dědictví rakouské, byl totiž upozorněn, že v kasematech hradu, který jeho předvoj právě obsadil a vyraboval, má být ještě ukryt poklad. To ale byla buď léčka, nebo mylná informace. Baron Trenck našel sice na udaném místě polozřícenou chodbu, kterou se připlazil až do popsaného sklepení, ale když se snažil otevřít jeden ze soudků, v nichž mělo být uloženo zlato, zjistil ke svému zděšení, že je v prachárně. Výbuch způsobený jiskrami z pochodně sice - ač poraněn - přežil, ale zrnka černého střelného prachu se mu na celý zbytek života doslovně vtetovala do tváře.

Důvody Trenckova odsouzení v roce 1746 byly také jiné a ponechávám při tom zcela stranou, že bylo v habsburské říši skoro nemyslitelné, aby byl někdo uvězněn bez plnoprávního rozsudku a jen proto, že by se znelíbil císařovně. Nebyl to také Trenckův první soudní případ. Už krátce po tom, co sotva sedmiletý vstoupil do císařské armády, usel kvitovat pro stále srážky s ostatními důstojníky a pro nekázeň.

Nebyl proto do armády znovu přijat, když se nabízel (r. 1737), že postaví pandurský sbor proti Turkům a stal se proto důstojníkem ruské carské armády. Tam se dopustil těžkého porušení subordinace, byl odsouzen k smrti, ale v poslední chvíli se mu podařilo desertovat. A teprve když pruský král zahájil válku a mladá císařovna byla vojensky v zoufalé situaci, dostal Trenck povolení naverbovat svůj dobrovolnický sbor, jehož plukovníkem se stal, a který byl mimo rámec pravidelné armády až do začlenění do c. k. 53. pěšího pluku po Trenckově smrti. Jako velitel této obávané jednotky se baron Trenck sice mnohokrát vyznamenal svou statečností, ale jeho panduři se stali zakrátko postrachem nejen nepříteli, ale i ve vlastní zemi. A Trenck nejen, že se proti jejich krutostem, plnění a sprostým loupežím nepostavil, ale naopak se na nich sám aktivně podílel. Tyto kriminální zločiny mu byly u vojenského soudu také nezvratně prokázány a proto ho ani jeho nesporné zásluhy nezachránily před rozsudkem.

Tolik tedy stručně historie pandurského plukovníka Trencka, historie ne právě příliš čestná a zcela zbařená milostně romantiky.

Všimněme si ale ještě znaku svobodných pánů von der Trenck. Jejich nejstarším erbovním znamením bylo volské jho, které však brzy vystřídala honosnější zubří hlava, provázená dvěma hvězdami - motiv, který v různých obměnách často nacházíme v chorvatské, uherské a rumunské heraldice. To poněkud udivuje, protože Trenckové pocházejí z Východních Prus, kde jsou doloženi už roku 1404 a na území dunajské monarchie přicházejí až značně později. Znamení zubří hlavy s hvězdami se v jejich znaku opakuje i v klenotu a tak zdědil tedy rodový erb i pandur Trenck, protože tři pozdějších polepšení erbu se rodu dostalo až po jeho smrti (poslední v roce 1825). Plukovník Trenck však žil na sklonku baroka, skoro už v rokoku a tak je zcela absurdní zobrazovat jeho erb v gotickém provedení a dokonce ještě s nejstarší, hrncovou přílbou a točenicí, jak jsme to viděli v tomto čísle, místo korunované a v té době jediné možné přílby turnýrské. A jestliže byl tento znak překreslen podle vyobrazení v uherském svazku Siebmacherova erbovníku (pg. 395, tab. 187), pak měl být opraven alespoň klenot. Zubří hlava nemůže přece být na přílbě upevněna pouze na jazyku! To je otázka zcela elementární, protože jak říká kníže Schwarzenberg ve své "Heraldice" (Praha 1941, pg. 85) "co by se nedalo provést, to se nesmí nakreslit" a na těžší straně uvádí dokonce obdobný případ o zubří hlavě pánů z Pernštejna, kterou se "copoví heraldikové nestyděli na přílbě opakovat na své houžvi se houpající", místo aby jí kreslili i s hrdlem - jak ji má mimochodem správně v klenotu i rodový erb našeho spolubratra Rolného.

To vše tedy jen znovu dokazuje, že historie je věda, kterou nestačí jen mít rád (člověk který má rádkoně, může být sám velmi špatným jezdcem), ale kterou je nutno seriosně studovat, a to tím spíše, jestliže chceme o historii psát. O heraldice, která je jednou z nejstarších pomocných historických věd, to platí tím více, že její neodmyslitelnou součástí je ještě výtvarný projev. Není tedy heraldikem každý, komu se znaky líbí a kdo je třeba sbírá, nebo se pokouší je kreslit. Odstrašujícím příkladem je dnešní Československo, kde se to, vedle několika vysoce kvalifikovaných vědců i výtvarníků, sebevědomými heraldickými diletanty, grafomany i kreslíři, jen hemží. Tam nám to snad v současné situaci nemusí příliš vadit, ale protože náš národ (a zcela jednoznačně i naše velkopřevorství od svého obnovení v roce 1937) přikládal vždy právem heraldice značný význam, musíme usilovat i my, abychom v této tradici pokračovali. Jména zemřelých jako Storm a Suchánek, stejně jako z žijících Schwarzenberg nebo Zenger nás k tomu zavazují.

oooooooooooooooooooooooooooo

ÚVAHA IMUNOLOGA:

Dr. Radslav, hrabě Kinský, GCLJ

Jedním z vědních oborů, který dosáhl největšího rozvoje v druhé polovině tohoto století je bezesporu imunologie. Zdá se mi hodno zájmu upozornit na nápadné shody mezi zákony řídicími imunitu, t.j. odolnost organismu vyšších živočichů včetně lidí a oněmi, které církev stanovila k odolnosti duší vůči choroboplodným vlivům.

Takřka každý, i nevěřící moderní člověk, nepochybuje o užitečnosti očkování nemluvnat proti infekčním chorobám, respektive jejich původcům. Děje se tak i když není stoprocentně jisté, že se onen jedinec v životě setká třeba s původcem záškrtu či dětské obrny.

V pozdějším věku se někdy vakcíny podávají znovu k posílení odolnosti získané po prvním (primárním) navození imunity. A co doporučují lékaři duše jak jsme kdysi v katolické církvi nazývali biskupy a kněze?

Již od pradávna doporučovali křest novorozeneých dětí a sv. biřmování mělo za úkol posílit a utvrdit tu milost, která se jim dostala po první ochranné reakci v době, kdy nemluvně ještě samo nevědělo kam ho kmotr či kmotra nese. Tady však bylo v nedávných dobách více diskusí o tom, zda je vhodné tak brzy dětem "vnucovat" nějaké křestní sliby.

Až teprve Papež Jan Pavel II. otázku jasně zodpověděl "Ano, je to užitečné a dobré!" Druhým bodem je imunologická ochrana lidského plodu proti transplantální reakci a odvržení.

Příroda (kdybysme řekli Pán Bůh tak by nás leckdo označil za náboženské fanatiky) vytvořila vývojem složitý supresorový systém založený na spolupráci specializovaných regulačních buněk lymfocytů, protilátek, lymfokinů a hormonů, které ovlivňují matčin imunitní systém a "zakazují" mu škodlivě reagovat proti plodu.

Co však dělá nakažená duše, která se vymkla z regulačního systému stanoveného církví? Vyhlásila boj proti přírodě a plod bez milosti vyhání.

Třetí bod se týká již myslícího jedince, který se vůči nákaze bakteriální či virové chrání rozumnou životosprávou, požíváním vitamínů a bílkovin, sportovním cvikem a čistým vzduchem. Posiluje tím tak zvanou přirozenou imunitu (otužilost), která se ještě zdokonaluje jevy specifickými, které následují náhodným setkáním s choroboplodnými zárodky zdolanými buňkami pohlcovací či jinými přirozenými zábranami.

Vyhnouti se nákaze vhodnou ochranou, která vedle očkování zahrnuje třeba speciální oděv, rukavice a sterilisaci lékařských nástrojů a někdy i pokrmů a příborů v zamořených krajích, bylo doporučováno vystaveným osobám již od dob Semmelweise, Pasteura, Ehrlicha a jiných.

A jak je to s duší?

Církev doporučovala lékařům duši určitou ochranu oděvní, aspoň křížek na klopu či kolárek v zemích, kde se nevěřila klerika. Svatý otec doporučoval kněžím: "Nestyďte se za odznak Vaší funkce!"

Na místě bílkovin a vitamínů, doporučovaných imunology k ochraně organismu a zvýšení imunity, máme od pradávna (již od doby odvarů a dryádků našich kořenářek, které moderní farmakologie uznala jako zdroj léčivých alkaloidů a jiných organických působků) modlitbu, svátosti a pravidelnou účast na bohoslužbách, které duši posilují a chrání před nákazou.

Vždyť i naše devocionále a svatá místa lze přirovnat k léčivým vodám a lázním duše.

Obrátíme-li Tyršovo sokolské heslo "Ve zdravém těle zdravý duch", stane se schopný kněz účinným pomocníkem lékaře, zejména v oboru psychoterapie.

Končím tím tuto skromnou úvahu imunologa, která snad ozřejmí některé otázky, které mohou trápit moderního křestana.

oooooooooooooooooooooooooooo

DODATEK KE ČTVRTÉMU ČÍSLU RÉUNIONU

UMRTÍ MANŽELŮ PERGLOVÝCH:

Právě jsme se dozvěděli z dopisu amerického velkopřevora Dr.Hanse von Leden, že naše řádová dáma Dagmar Perglová podlehla své zákeřné nemoci, jejíž průběh urychlil úraz, který manželé Perglovi loni utrpěli. Deset dní po její smrti ji následoval i její choť.

Gustav Eugen Pergl se narodil 31.5.1913 v Plzni a podle rodinné tradice (jeho otec byl c. a k. podplukovníkem) se stal po absolvování Vojenské akademie v Hranicích dělostřeleckým poručíkem. Jako jeden z nejmladších důstojníků byl přijat na Vysokou školu válečnou v Praze, kterou vystudoval s vyznamenáním. V uznání své významné činnosti v domácím odboji byl mimořádně povýšen na majora a několikrát vyznamenán, též zahraničními řády. To mu bylo ovšem spíše přitěžující okolností, když stál před komunistickým soudem, který jej poslal na několik let do vězení. Po svém propuštění musel sice Gustav vykonávat manuální zaměstnání, ale vedle něho si během několika let získal jméno jako vynikající znalec vojenské historie, se zvláštním zaměřením na faleristiku (věda o řádech a vyznamenáních). Pronesl řadu přednášek, napsal mnoho odborných článků ve čtyřech jazycích a byl jmenován dopisujícím nebo zasloužilým členem (distinguished fellow) několika vědeckých společností.

Dopisováním se seznámil s renomovaným americkým vojenským historikem, domluvil se s ním během jeho návštěvy v Praze a podal si žádost o povolení návštěvy ve Vídni. Krátce před tím získali Perglovi velkým finančním nákladem a obětmi (museli skutečně na stavbě odpracovat stovky hodin) v Praze do vlastnictví byt, a protože si STB nedovedla představit, že by takový "výdobytek socialismu" dobrovolně opustili, cesta je povolena, ale končí až v Kalifornii, nejdříve v Santa Barbara a pak v Karpintarii. Už po několika měsících po našem odchodu z vlasti jsme s Perglovými navázali spojení a v r.1978 jsme se v Blois konečně zase setkali.

V Boigny byl téhož roku Gustav pasován na rytíře Řádu sv.Lazara a jeho choť se stává řádovou dámou o dva roky později v Mohuči. Na posledy jsme se setkali na řádovém Grand Magistral Council ve Washingtonu a byli svědky slavnostního spojení obou větví Řádu. V září na to do Vídně už Perglovi nepřijeli a domnívali jsme se, že jim v cestě zabránila nemoc, kterou Dagmar už delší dobu trpěla. Pak jsme

se ale dozvěděli o jejich havarii cestou na letiště a řadu měsíců sledovali statečný boj o život, který vedli. A v době, kdy jsme se s nimi už těšili z jejich pozvolné rekonvalescence, kdy už Gustav zase připravoval přednášku na kongres vojenských věd letos ve Stuttgartu, přišla nečekaná zpráva o úmrtí Dagmar. Její smrt vzala Gustavovi zřejmě vůli k životu, který si bez ní nedovedl představit. Budiž jim kalifornská země lehká. Zachovejme jim svou trvalou vzpomínku.

Znak Perglova rodu byl přijat v Praze 27.10.1966 pro všechny potomky v přímé mužské linii c. a k. pplk. děl., dipl. ing. Gustava Jakuba Pergla a jeho choti Matyldy rozené Albrechtové. Byl registrován synem jmenovaných, naším spolubratrem, ve Státním archivu Solothurn 16.1.1974 pod číslem 7403 a požívá tedy soukromoprávní ochrany dle článku 28. švýcarského Civilního zákoníku. Erbovní list pod velkou pečeti Státního archivu byl vystaven 25.8.1976.

Ve štítu dvakrát našíř děleném černo-stříbrno-červeně, zlatý věžník (druh psa) s červenou zbrojí, jazykem a obojkem, držící v předních tlapách černý granát, z něhož šlehají čtyři červené plameny.

Na kolčí přílbě s černo-stříbrno-červenou točenicí a červeno-stříbrnými přikryvadly, roste ze zlaté koruny o třech lipových listech špičatý klobouk, dělený jako štít, jehož hrot zdobí šest kohoutích per přirozené barvy.

Devise na stříbrné, červeně podložené pásce černým písmem: VITAM IMPENDERE VERO (= Život zasvětit pravdě - je to citát z Juvenala, římského básníka-satirika z 2. stol. po Kr.)

K erbu jsou připojeny atributy rytíře Řádu sv. Lazara.

Perglovský znak vychází z erbu Perglarů z Perglaru, původně saského rodu, usedlého už od 12. stol. v Čechách, od jejichž levobočka ze 16. stol. odvozují Perglové svůj původ. Do původního, pouze děleného (ale v opačném sledu tinktur) štítu svobodných pánů z Perglaru byl vložen věžník z erbu Královského, vždy věrného města Plzně, odkud občanští Perglové pocházejí. Hořící granát psem držžený připomíná rodovou tradici důstojníků dělostřelectva. Klenot, rovněž v opačném sledu tinktur, byl u znaku Perglů poněkud zjednodušen.

Adolf F. J. Karlovský.

Opožděně jsme se dozvěděli, že dne 7.5.1985 zemřel

Dipl.-Ing. Jaroslav kníže Lobkowicz

z křimické větve Lobkowiczů, ve věku 75 let. Pohřben byl na hřbitově ve Vejprnicích u Plzně dne 15.5.1985.

Nechť je mu česká země lehká.